

der overhovedet være Tale om Enhver, der har været Medlem af lovgivende Forsamlinger, og han faar for al den Tid, i hvilken han har været Medlem, uanset om det er mange Aar siden, en særegen Art af Ukrænkelighed. Jeg henstiller som sagt til den høitærede Minister og Thinget, om det ikke er ønskeligt at faa i al Fald nogen Grændse sat derfor. Dernæst forekommer det mig ogsaa, at Bestemmelsen, saaledes som den staar, kunde blive lidt betænkelig for Medlemmer af selve de lovgivende Forsamlinger i deres indbyrdes Færden, thi det er dog ikke aldeles utænkeligt, at Medlemmer af lovgivende Forsamlinger kunde komme i en heftig personlig Strid med hinanden om Ting, der vare foresaldne i Møder eller Udvalg, og at der da — for ikke at gaa videre — kunde falde et eller andet Udtryk, der kunde blive tydet som en Trusel om Vold, og dette skulde da efter Udkastets Bestemmelse ubetinget belægges med en Straf af mindst tre Maaneders simpelt Fængsel, men som kunde stige til Strafarbejde indtil 6 Aar. Det vilde dog ikke være ganske billigt og hensigtsmæssigt, thi den Bemyndigelse, som man tænker at bringe tilveie, er jo aabenbart en Bemyndigelse for Rigsdagsmændene imod Omverdenen, imod den udenforstaaende Verden, og ikke, jeg vil ikke sige mellem os selv indbyrdes, men imellem den lovgivende Forsamlings Medlemmer indbyrdes. Det forekommer mig, at det vilde være ønskeligt at borttage en saadan Konsekvens, thi dersom det uhyggelige Tilfælde engang skulde indtræffe, at et Medlem i Forsamlingen blev hidfig paa et andet — og hvis min Husommelse ikke skuffer mig meget, saa ere enkelte saadanne beklagelige Tilfælde faktisk forekomne — saa skulde det absolut være en Forpligtelse for Domstolene at afskaffe denne Straf. Jeg antager nemlig dette for at være afgjort, at det i alle Tilfælde vilde være en Forpligtelse for det Offentlige at anlægge en Justitsag, saa at der ikke bliver Tale om, hvorvidt den paagældende Fornærmede vilde have nogen Sag anlagt eller ikke; offentlig Paatale skal ske, thi det er en offentlig Forbrydelse, hvorom der er Tale. Det forekommer mig, som sagt, at der i disse Hen-

seender bestemmes noget Mere, end man egentlig kan være vel tjent med. Paa den anden Side synes det mig, at, naar man overhovedet kommer til at give Forskrifter om dette Forhold, som med Forsæt er forbigaaet i Straffeloven, burde man ikke indskrænke sig alene til Medlemmer af de lovgivende Forsamlinger; det synes mig, at en lignende Ukrænkelighed maatte kunne — jeg siger ikke absolut maatte, men maatte kunne — tilkomme andre Udøvere af offentlige Tillidshverv, navnlig kommunale, som Amtsraadsmedlemmer, Sogneraadsmedlemmer, Byraadsmedlemmer. (Stemmer: Det have de.) Jeg beder om Forladelse, de have det netop ikke efter Straffeloven. Efter dennes § 98 have Amtsraadsmedlemmer, Sogneraadsstandere eller andre lignende valgte „Ihændehavere af offentlig Myndighed“ en vis Ret med Hensyn til Udøvelsen af deres Myndighed; men det er væsentlig forskjelligt fra det, der her er Tale om i § 2, thi den giver ikke en særlig Bemyndigelse under Udøvelsen af en Myndighed, men den tillægger en særlig Bemyndigelse for Udtalelser, faldne under Røgtelsen af et offentligt Hverv. Er det rigtigt, at man omgiver den lovgivende Forsamlings Medlemmer med en saadan Bemyndigelse, saa synes det mig, at den samme Ret tillige maa tillægges f. Ex. Communalrepræsentanter. Jeg ser vel, at der er en væsentlig Forskjel, idet vi paa den ene Side have at gjøre med en offentlig Statsmyndighed, hvis Medlemmer maa nyde godt af den almindelige grundlovmæssige Ukrænkelighed, der er tillagt den lovgivende Forsamling som Helhed, medens ingen saadan grundlovmæssig Bemyndigelse er tillagt de kommunale Forsamlinger. Men ikke desto mindre forekommer det mig, at, naar man overhovedet betræder denne Ret, bør man gaa et lille Stridt videre, og da de kommunale Hverv paaligge Alle som et Ombud, de ikke godt kunne unddrage sig, og da man i Udøvelsen af dette borgerlige Ombud netop meget let kan komme til at træde personlige Ansæelser eller Interesser for nær, bør der ogsaa paa dette Omraade være givet den samme Bemyndigelse, som her tilsigtes tillagt Medlemmerne af den lovgivende Forsamling.